

2. 1. 2006

Kjære Øyvind Aarsnes,

Tusen takk for brev. Det er godt å se at det fortsatt er noen som bryr seg om det som skjer i det norske samfunnet, men jeg er redd for at endringene er kommet for langt til at de kan reverseres. Likevel, takk for at du vil kjempe.

Du spør om Grunnloven er satt ut av kraft, og det er den, men det som er enda verre er at de prinsippene som Grunnloven bygger på, altså de grunnleggende rettsprinsippene, også er forlatt. Ettersom det ikke har vært undervist i disse rettsprinsippene ved juridisk fakultet siden 1945, er de nå fullstendig ukjente i norske rettssaler, der det er EU-retten som gjelder.

Når det gjelder bakgrunnen for at Grunnloven ble satt til side, så er det et lite kjent faktum at Norge juridisk sett var okkupert av de allierte i tiden 8. mai 1945 - 13. desember 1945. I denne tiden ble Norge ikke styrt av den første regjeringen Gerhardsen, men av allierte propagandaeksperter, de fleste av jødisk herkomst, som ga ordre til de spesialutplukkede departementsrådene i hvert enkelt departement om hva som skulle gjøres. Det var disse propagandaeksperterene som stod bak både Krigsbarnutvalget og de grunnlovsstridige provisoriske anordningene som har utgjort «grunnlaget» for norsk rett etter krigen, ikke den såkalte hjemmefronten, men det var jeg ikke klar over i 1989. Jeg visste derimot at Jens Christian Hauge har spilt en nøkkelrolle både i 1945 og i alle år siden og jeg mistenkte ham for å være den «agent Oscar» som Mossad var så stolt av.

Det var onkelen til Stein Rognlien som kom med bud fra de allierte om at statsborgerloven skulle endres slik at tyskgifte kvinner og nordmenn med tysk avstamning på farsiden ble fratatt det norske statsborgerskapet. Bakgrunnen var at okkupasjonsmyndighetene ønsket hjemmel for fengsling og utvisning. De ansvarlige saksbehandlere i Justisdepartementet nektet å medvirke. Men regjeringen Gerhardsen fremmet likevel forslaget og fikk Kongen til å underskrive på denne provisoriske anordningen som juridisk sett er et statskupp, idet den uttrykkelig setter statsborgerlovgivningen ut av kraft. I 1990 oppdaget jeg at i alle år, selv lenge etter at han ble pensjonist, har Stein Rognlien vaktet hemmelighetene om det som skjedde i 1945 og nektet innsyn i arkivet til Justisdepartementets lovavdeling. Mens de andre departementene overleverte sine arkivalier til Riksarkivet, klarte Stein Rognlien, som ekspedisjonssjef i lovavdelingen å hindre at utgjøringene fra 1945 ble utsatt for offentlighetens søkelys. Sannsynligvis er dette arkivet fortsatt utilgjengelig selv om Stein Rognlien, om han fortsatt lever, neppe er i stand til å vokte det personlig lenger.

Men Stein Rognliens største «synd» er ikke at han har vaktet hemmelighetene til kuppemakerne av 1945, men at han selv har rasert grunnleggende norske rettsprinsipper og indoktrinert spesialutplukkede jurister som så er plassert i nøkkelstillinger i domstoler og forvaltning. Etter min oppfatning er det Jens Christian Hauge og Stein Rognlien som mer enn noen andre har ødelagt det norske rettssystemet.

Når det gjelder «landsfaderen» Einar Gerhardsen, så ble han i 1939 oppnevnt som medlem av et hemmelig utvalg med formål å sette Grunnlovens bestemmelser om provisoriske anordninger ut av kraft og gi (arbeiderparti)regjeringen diktatoriske fullmakter i krigstid eller når krig truet. Han visste derfor godt at hans regjering ikke hadde lov til å gi provisoriske anordninger som stred mot uttrykkelige lovbestemmelser. Men hans effektive «sekretær» Jens Christian Hauge sørget for at saken om endring av statsborgerlovgivningen kom på regjeringens dagsorden samme dag og etter spørsmålet om dødsstraff skulle anvendes, et enda mer radikalt brudd på norsk lov. Etter at det var blitt vedtatt å henrette den stakkars Reidar Haaland (for at Quisling ikke

skulle bli den første og kanskje eneste) gikk endringen i statsborgerlovgivningen gjennom uten debatt.

De som har overtatt muldvarpene i norsk politikk etter Jens Christian Hauge og Stein Rognlien er etter min oppfatning de to hovedmennene bak EØS-prosjektet, nemlig Jonas Gahr Støre og Morten Wetland. Hele det såkalte «EØS» er deres oppfinnelse. I realiteten var «EØS-forhandlingene» bare en gjennomgang av hvilke lovendringer som måtte til i forbindelse med EU-medlemskap. Overfor norsk opinion ble det gitt inntrykk av at det var en egen «EØS-avtale» det ble forhandlet om. Jonas Gahr Støre skrev talene for Gro Harlem Brundtland og ga inntrykk av at hun tok opp det som i media var fremstilt som «norske interesser», men i møtene, som var lukket for pressen, sa Gro noe helt annet. På et møte der Støre hadde laget et tosiders «innlegg» bare for å bløffe norsk opinion, satte jeg demonstrativt et kryss over alt det Gro ikke sa. Gahr Støre ble livredd for at jeg skulle gi kopi av mitt eksemplar til pressen og fulgte etter meg til kopimaskinen for å sørge for at det var hans løgner som ble distribuert.

Morten Wetland sto for den juridiske biten i tilpasningsforhandlingene. Han gjorde aldri forsøk på å fremme norske interesser, men så det som sin oppgave å få EU-retten innført i Norge så fort og grundig som mulig. Wetland var på mitt aspirantkull. Han er i likhet med Støre en intelligent mann som har gått i «muldvarplære» i mange år. Nå ser det ut til at de to kompaniene slutfører EU-tilpasningene under dekknavnet WTO. Reelt sett har Norge vært EU-lydrike siden 1991. Men folkeflertallet vil fortsatt gi fremtidige generasjoner muligheten til å innrette seg annerledes og sier derfor «nei til EU».

Denne lojaliteten mot fremtidige generasjoners rett til å bestemme over seg selv er kanskje det mest karakteristiske ved den norske folkesjela. Den bærer i en underliggende tro på allmenningsprinsippet, altså at naturressursene er felleseie mellom de til enhver tid levende mennesker og ingen har rett til å delta i forvaltningen av slike ressurser etter at han eller hun er død og borte. For å kunne delta i forvaltning og/eller utnyttelse må nemlig personen være fysisk til stede. Hjemfallsrettsordningen bygger på at de allmenningsberettigede kan overdra utnyttelse av ressursen til utenforstående, men bare for sin levetid. Det jødisk-kristne utgangspunktet, som danner grunnlaget for EU-retten, er derimot eiendomsrettsprinsippet der en pave, en stat eller EU-kommisjonen kan gi retten til å forvalte og utnytte naturressurser både til ikke-levende vesener (kirker, aksjeselskaper, stiftelser, båter) og til utvalgte familier for all fremtid. Ideen om at ikke-levende vesener har rettigheter ble innført med vold og makt med en provisorisk anordning om «Erstatningsdirektoratet» i 1945, mens overgangen fra allmenningsforvaltning til eiendomsforvaltning av naturressursene i Norge har skjedd gradvis over to generasjoner. Jeg må innrømme at jeg er temmelig forbauset over hvor smertefritt det har gått for Kapitalens norske lakeier å endre rettstilstanden både i fiskeriene, oppdrettsnæringen og den såkalte Finnmarkseiendommen, for ikke å snakke om i Nordland og Troms.

Grunnloven er jo formelt ikke satt ut av kraft, men den respekteres verken av lovgivere eller dommere etter det såkalte landssvikoppgjøret som innebar et totalt brudd, ikke bare med Grunnloven, men også med de rettsprinsippene norsk rett er tuftet på. I motsetning til Grunnloven kan disse prinsippene ikke endres, bare byttes ut med andre grunnprinsipper. Det er dette muldvarpene i norsk forvaltning har gjort, stikk i strid med folkets mening. Og for de som ikke vil innrette seg i pakt med den nye tid finnes det et nådeløst uvesen som «kurerer» tankespinn med depotinjeksjoner av psykofarmaka. Det er den virkelige terroren i den globale landsbyen av i dag.

Lykke til med arbeidet med å vekke folk opp fra de døde.

Godt nytt år

Hilse
Seymore